

На № 1:

Лежи намусено въ гроблето
 Нашъ Петъръ Кучкинъ — базиргянъ
 Стърчи му нагорѣ шкембето,
 Като цѣлъ тулумъ шарлаганъ.
 Я плачете, я ридайте
 Все български чада, —
 Нѣма вече кой да коси
 Чуждата ливада:
 Нѣма вече кой да краде
 Цванчета народни,
 Нѣма вече кой да бжде
 Епитропъ черковни!

На № 3:

Прѣзъ рѣка Лета въ ладия харонска
 Отива въ рай една глава конска.
 Господи, помени раба твоего доктора
 Простича.

На № 4:

Изровенъ гробътъ съ мотика,
 Сандъкътъ съ злато обкованъ. —
 Въвъ него лежи владика —
 Толумъ съсъ слама и катранъ.
 Умъ ималъ нѣвга въ краката
 И чувства топли въ червата!

На № 7:

Тукъ гние голѣмъ патриотъ —
 Редакторъ на Народность,
 Знаменитъ бѣше идиотъ
 И прочуъ само съсъ подлостъ.

Въ този духъ продължавалъ да брули неумолимиятъ
 Ботйовъ, тъй „безцеремонно“ безпокоелъ той сладкото